

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Město Česká Lípa**, se sídlem Náměstí T. G. Masaryka 1, Česká Lípa, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, advokátem, se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2010, č. j. OD 921/2009-76/99.9.1/Ls, za účasti osoby zúčastněné na řízení: VETT a. s., se sídlem Nad Opatovem 2140, Praha 11, zast. JUDr. Michalem Říhou, advokátem, se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 4. 4. 2012, č. j. 59 A 2/2011 – 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Stanislava Kadečky náklady řízení ve výši 2880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor dopravy, (žalovaný) rozhodnutím ze dne 1. 11. 2010, č. j. OD 921/2009 – 76/99.9.1/Ls, vydaným ve sporném řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodl tak, že podle odst. 7 tohoto ustanovení se

návrh žalobce na uložení povinnosti společnosti VETT a.s., (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) zaplatit žalobci částku 70 499 883,05 Kč s příslušenstvím zamítá a podle odst. 10 téhož ustanovení správního řádu po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá platnosti předběžné opatření nařízené rozhodnutím správního orgánu ze dne 23. 4. 2010, č.j. OD 921/2010 – 15/277.2.5/Su. Rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OD 921/2009, které bylo zahájeno podáním návrhu žalobce u Ministerstva vnitra dne 4. 6. 2009, jenž byl následně postoupen žalovanému usnesením Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2009, č. j. MV-41251-3/ODK-2009.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného odvolání a zároveň z procesní opatrnosti s odkazem na ustanovení § 169 odst. 2 správního řádu napadl totéž rozhodnutí žalobou, primárně pro jeho nicotnost a také pro jeho nezákonnost - nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů a v jeho zásadních obsahových i formálních hmotněprávních i procesněprávních zmatečnostech a nedostatcích.

Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní vývoj věci, zejména uvedl, že dne 1. března 2002 uzavřel s osobou zúčastněnou na řízení Smlouvu o závazku veřejné služby k zajištění ostatní dopravní obslužnosti města Česká Lípa (dále jen „Smlouva“), a to s výslovným odkazem na ustanovení § 19c zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 8. května 2002 (dále jen „zákon o silniční dopravě“) s tím, že *„pokud není ve smlouvě ujednáno jinak, platí v obchodních vztazích pro obě strany příslušná ustanovení obchodního zákoníku, občanského zákoníku a zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v platném znění“* (Článek II – Všeobecná ustanovení).

Uvedl, že dne 27. března 2007 podal u Okresního soudu v České Lípě žalobu o zaplacení částky 51 142 789,783 Kč s příslušenstvím, a to z titulu bezdůvodného obohacení, které osobě zúčastněné na řízení vzniklo za období od 1. července 2003 do 31. prosince 2006, když dospěl k závěru, že Smlouva ze dne 1. března 2002 je neplatná, neboť zjevně neobsahuje předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty ve smyslu ustanovení § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě (dále též „POOPZ“). Podáním ze dne 11. března 2008 řádně rozšířil žalobu na částku 70 512 022,687 Kč.

Okresní soud v České Lípě o uvedené žalobě rozhodl dne 20. dubna 2009 mezitímním rozsudkem č. j. 13 C 203/2007 – 288, tak, že nárok žalobce je co do základu důvodný, neboť na základě tvrzení účastníků řízení a provedeného dokazování dospěl k závěru, že Smlouva je neplatná, a žalovaný i osoba zúčastněná na řízení se tudíž na úkor žalobce bezdůvodně obohatili. V podrobnostech - ohledně závěrů Okresního soudu v České Lípě o neplatnosti Smlouvy – odkázal žalobce na odůvodnění uvedeného rozsudku.

Dále žalobce uvedl, že osoba zúčastněná na řízení se v rámci soudního řízení před Okresním soudem v České Lípě bránila nároku žalobce, mimo jiné též uplatněním námitky nepříslušnosti soudu k rozhodování předmětného sporu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, neboť dle jejího tvrzení je právní vztah založený Smlouvou vztahem veřejnoprávním, a tedy je zde dána výlučná pravomoc správních orgánů k rozhodování. Přestože námitka nepříslušnosti soudů k rozhodování

předmětné záležitosti byla Okresním soudem v České Lípě shledána usnesením č. j. 13 C 203/2007 – 287, nedůvodnou a byla proto zamítnuta, podal žalobce v téže věci z procesní opatrnosti dne 26. května 2009 návrh na zahájení sporného řízení dle ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu o uložení povinnosti osobě zúčastněné na řízení zaplatit mu částku 70 499 883,05 Kč s příslušenstvím, a to u Ministerstva vnitra. Žalobce současně, s ohledem na skutečnost, že předmětný spor byl rovněž předmětem dříve zahájeného soudního řízení vedeného před Okresním soudem v České Lípě, navrhl s odkazem na ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, aby správní orgán sporné řízení po jeho zahájení přerušil, a to až do doby pravomocného ukončení soudního řízení občanskoprávního.

Usnesením Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy ze dne 4. června 2009, č. j. MV-41251-3/ODK-2009, byl návrh žalobce ze dne 26. května 2009 na zahájení sporného řízení postoupen Krajskému úřadu Libereckého kraje, z důvodu jeho věcné a místní příslušnosti k rozhodování v předmětné věci. V podrobnostech žalobce odkázal na odůvodnění uvedeného usnesení Ministerstva vnitra ze dne 4. června 2009.

Krajský úřad Libereckého kraje poté, co mu byla věc postoupena Ministerstvem vnitra, rozhodl usnesením ze dne 24. 8. 2009 o zastavení řízení, a to s odkazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, tj. pro překážku litispendence ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu. Usnesením odvolacího správního orgánu – Ministerstva dopravy ze dne 18. 12. 2009, č. j. 24/2009-190-STSP/3, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení sporného řízení změněno tak, že se řízení ve smyslu ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušuje, a to až do doby pravomocného ukončení občanského soudního řízení před Okresním soudem v České Lípě, vedeného pod sp. zn. 13 C 2003/2007. Toto správní řízení bylo Krajským úřadem Libereckého kraje nadále vedeno pod sp. zn. OD 921/2009 a bylo v něm posléze vydáno napadené rozhodnutí.

Žalobce v prvé řadě namítal nicotnost rozhodnutí žalovaného z důvodu absolutní věcné nepříslušnosti tohoto správního orgánu k rozhodnutí věci ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Vyjádřil přesvědčení, že pravomoc rozhodnout v předmětné věci náleží civilním soudům a nikoli správním orgánům, jak ve svém usnesení ze dne 11. 3. 2010, č. j. 29 Co 393/2009 – 346, nesprávně dovodil Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, který zrušil mezitímní rozsudek Okresního soudu v České Lípě a rozhodl o zastavení řízení a o postoupení věci Krajskému úřadu Libereckého kraje. Krajský soud s ohledem na závěry učiněné zvláštním senátem zřízeným podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 31/2007 – 82, dospěl k závěru, že rozhodování sporů z této smlouvy nenáleží obecným soudům podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), nýbrž správním orgánům. Podle žalobce je tomu však v projednávané věci právě naopak, neboť v ní nelze bez dalšího aplikovat závěry zvláštního senátu učiněné v jeho rozhodnutí, když v tam řešeném případě se jednalo o skutkově i právně odlišnou situaci. V uvedeném rozhodnutí totiž zvláštní senát neřešil případ absolutně neplatné (nicotné) smlouvy podle § 19 a násl. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, nýbrž vycházel z nesporné skutečnosti o její perfektnosti. V nyní posuzované věci je však žalobcem od počátku tvrzena absolutní neplatnost smlouvy, a to z důvodu absence zákonem předvídané náležitosti v podobě předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty ve smyslu § 19b

odst. 2 zákona o silniční dopravě za celé období, na které byla smlouva uzavírána. Jelikož tedy smlouva postrádá zákonem předvídanou náležitost, jedná se o smlouvu absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., a tedy se na ní hledí, jako by nikdy nevznikla. Z uvedeného důvodu je podle žalobce plnění poskytnuté na základě neplatné smlouvy ex tunc bezdůvodným obohacením ve smyslu § 451 občanského zákoníku a jedná se tak o případ, ve kterém mají podle § 7 odst. 1 o. s. ř. rozhodovat obecné soudy a nikoli správní orgány, bez ohledu na skutečnost, jaký by byl charakter předmětné smlouvy, tj. zda by byla či nikoliv svojí podstatou smlouvou veřejnoprávní.

Žalobce dále vyjádřil názor, že předmětná smlouva má soukromoprávní charakter s veřejnoprávními prvky a tak vykazuje odlišnosti od případů posuzovaných v již zmíněném rozhodnutí zvláštního senátu a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2008, sp. zn. 33 Odo 926/2006, neboť: a) v předmětu smlouvy není odkazováno na již dříve udělené licence, ale jsou přesně vymezeny jednotlivé linky včetně pro ně platných jízdních řádů, přičemž až na základě obsahu Smlouvy byly následně modifikovány již dříve vydané licence, b) jízdní řády k jednotlivým linkám byly předloženy dopravcem (osobou zúčastněnou na řízení), jejich obsah byl smluvními stranami vzájemně odsouhlasen a změny mohly být prováděny pouze po vzájemné dohodě, tedy nikoli jednostranně, c) v době kdy byla Smlouva uzavřena, nebylo možno nahradit ji vrchnostenským úkonem správního orgánu (žalobce), neboť zákon o silniční dopravě tuto možnost neupravoval a nařízení Rady (EHS) č. 1191/69, ve znění nařízení Rady (EHS) č. 1893/91 nebylo v rozhodném období přímo aplikovatelné, neboť Česká republika nebyla členem Evropské unie, d) žalobce nemá povinnost zajišťovat tzv. ostatní dopravní obslužnost na území obce a tedy je plně na jeho vůli, zda se rozhodne uzavřít smlouvu ve smyslu § 19 odst. 3 zákona o silniční dopravě či nikoliv, e) smlouva zajišťovala obstarání veřejného zájmu podnikatelem při jeho podnikatelské činnosti ve smyslu § 261 odst. 2 obchodního zákoníku. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že obě smluvní strany vystupovaly v zásadně rovném postavení a měly obdobný vliv na obsah jednotlivých ujednání Smlouvy.

Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že uzavřená Smlouva je smlouvou veřejnoprávní, žalobce namítal, že se nejedná o subordinační smlouvu ve smyslu § 161 odst. 1 správního řádu a nelze potom postupovat podle § 169 téhož zákona, neboť k rozhodování sporu z takové smlouvy by nebyl příslušný žalovaný správní orgán. Podle žalobce smlouva nesplňuje podmínku stanovenou v § 161 odst. 1 správního řádu, tj. že namísto smlouvy může být vydáno správní rozhodnutí. Žalovaný nebyl oprávněn uzavřenou smlouvu nahradit svým autoritativním rozhodnutím, proto nebyl naplněn charakter subordinační smlouvy. Proto žalobce dovodil, že v době uzavření smlouvy mu zákon o silniční dopravě ani jiný právní předpis tuto možnost nedával. I kdyby soud vycházel z právního stavu po 1. 5. 2004, tj. po vstupu ČR do EU pak ani z přímo aplikovatelného článku I. odst. 5 Nařízení rady (EHS) č. 1191/69, ani z české právní úpravy nevyplývá věcná příslušnost pro vydání rozhodnutí o závazku veřejné služby pro žalobce. Pokud není stanovena věcná příslušnost obecního úřadu k vydání správního rozhodnutí, které by nahradilo uzavřenou smlouvu o závazku veřejné služby, pak není smlouva subordinační a je třeba posuzovat věcnou příslušnost k rozhodnutí sporu podle § 133 odst. 1 správního řádu. K rozhodnutí sporu by tak bylo věcně příslušné Ministerstvo dopravy. Žalobce tak má za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno absolutně věcně nepříslušným správním orgánem a je proto nicotné.

Pakliže by soud neshledal shora uvedené vady za natolik závažné, aby mohl vyslovit nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, namítal žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobce poukázal na četná pochybení, jichž se žalovaný dle jeho názoru dopustil při dokazování a konstatoval, že tímto postupem žalovaný porušil práva žalobce zcela zásadním způsobem majícím vliv na správnost předmětného rozhodnutí a současně nesprávným a nedostatečným způsobem objasnil skutkový i právní stav věci a tedy založil nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

V další námitce žalobce namítal nesprávné posouzení věci, neboť žalovaný zcela pominul skutečnost, že kogentní ustanovení § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě stanoví podstatnou náležitost smlouvy v podobě POOPZ (předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty), a jestliže tedy Smlouva tuto podstatnou náležitost nemá, pak ji jistě nelze považovat pouze za částečně neplatnou. Žalovaný nesprávně právně posoudil otázku bezdůvodného obohacení, jehož vydání se žalobce v řízení domáhal, neboť osoba zúčastněná na řízení se na jeho úkor neoprávněného obohatila, když jí bylo plněno více, než kolik činila prokazatelná ztráta ve smyslu § 19 zákona o silniční dopravě.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Krajský soud v Ústí na Labem, pobočka v Liberci vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného, event. pro nezákonnost, vady řízení, nepřezkoumatelnost a nesprávnost rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil mu uhradit k rukám zástupce žalobce náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 59 A 2/2011 – 74, řízení přerušil, neboť žalovaný podal již zmíněný podnět Ministerstvu dopravy jako nadřízenému správnímu orgánu k prohlášení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Uvedený podnět nebyl Ministerstvem dopravy shledán důvodným a proto krajský soud usnesením ze dne 9. 6. 2011, č. j. 59 A 2/2011 – 92, vyslovil, že v řízení se pokračuje.

Krajský soud poté rozsudkem ze dne 4. 4. 2012, č. j. 59 A 2/2011 – 113, rozhodl tak, že rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 11. 2010, č. j. OD 921/2009-76/99.9.1/Ls, je nicotné, žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 640 Kč na účet jeho zástupce a osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve ze správního spisu předloženého žalovaným ověřil, že průběh správního řízení odpovídá jeho podrobnému popisu uvedenému v žalobě. Zjistil tak nejen průběh správního řízení, ale také to, že žalobou podanou dne 27. 3. 2007 u Okresního soudu v České Lípě se žalobce domáhal na zúčastněné osobě vydání bezdůvodného obohacení, když tvrdil, že smlouva mezi nimi uzavřená je neplatná. Krajský soud poukázal na skutečnost, že mezitímní rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 20. 4. 2009, č. j. 13 C 203/207 – 288, jímž byl nárok žalobce shledán co do základu důvodným, byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 11. 3. 2010, č. j. 29 Co 393/2009 – 346, vydaným v občanskoprávním řízení, přičemž uvedený soud současně vyslovil, že věc bude

postoupena Krajskému úřadu Libereckého kraje jako správnímu orgánu věcně a místně příslušnému. Správní řízení o postoupené věci bylo naposledy uvedeným orgánem zastaveno s poukazem na souběžně probíhající správní řízení vedené pod sp. zn. OD 921/2009.

Krajský soud (v nyní projednávané věci) zejména upozornil a označil za důležité usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 28 Cdo 4410/2010 – 426, v němž byl názor vyslovený krajským soudem (v občanskoprávním řízení) ve výše citovaném usnesení shledán nesprávným. Nejvyšší soud zde jasně vyjádřil (vycházeje ze své předchozí judikatury a judikatury zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb.), že pokud jde o spor z bezdůvodného obohacení, je třeba zkoumat, zda bylo poskytnuto majetkové plnění, zda existoval odpovídající právní titul pro jeho poskytnutí a zda tím došlo na cizí úkor k majetkovému prospěchu z bezdůvodného obohacení povinné osoby, a vznikl tak v souladu s § 451 a § 489 občanského zákoníku závazkový vztah, který je podle § 2 odst. 1 občanského zákoníku vztahem občanskoprávním, a tedy podléhající pravomoci civilních soudů podle § 7 o. s. ř., když ustanovení občanského zákoníku upravující vztahy z bezdůvodného obohacení neodlišují situace, bylo-li stranami plněno na základě domnělého titulu z oblasti veřejného či soukromého práva.

Krajský soud dále zmínil, že mu je z úřední činnosti známo usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., ze dne 8. 3. 2012, č. j. Konf 5/2012 – 11, ve kterém byl při posouzení příslušnosti žalovaného aplikován shora vyslovený právní názor Nejvyššího soudu. Krajský soud poukázal na závěry, k nimž zvláštní senát dospěl v tomto rozhodnutí, kdy mimo jiné s odkazem na svou předchozí judikaturu (usnesení ze dne 30. 6. 2006, č. j. Konf 132/2005 – 7, www.nssoud.cz) uvedl, že „*pravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv nebude dána výjimečně tehdy, pokud se žalobce domáhá po žalovaném vydání plnění z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku. Je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší o něm rozhodovat soudu v občanském soudním řízení*“.

Krajský soud proto ze správního spisu ověřil skutečnosti tvrzené žalobcem, tedy že se návrhem podaným Ministerstvu vnitra dne 4. 6. 2009 domáhal vydání bezdůvodného obohacení a návrh podal jen z procesní opatrnosti s ohledem na námitky věcné nepříslušnosti soudu vznesené osobou zúčastněnou na řízení v průběhu soudního řízení před civilními soudy.

Krajský soud dále uvedl, že z návrhu označeného jako návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 odst. 1 správního řádu, ze dne 26. 5. 2009, podaného Ministerstvu vnitra dne 4. 6. 2011, jednoznačně vyplývá, že žalobce tímto návrhem uplatnil nárok z titulu vydání bezdůvodného obalení ve výši 70 499 833,05 Kč, které vzniklo zúčastněné osobě za období od 1. 7. 2003 do 31. 12. 2006 v souvislosti s provozováním dopravní obslužnosti v městě Česká Lípa. Žalobce v návrhu výslovně uvedl, že návrh na zahájení sporného řízení před správním orgánem podává z procesní opatrnosti jen proto, že v probíhajícím civilním řízen zúčastněná osoba VETT a. s. uplatnila námitku nepříslušnosti civilních soudů. V návrhu žalobce výslovně žádá zaplacení částky z titulu bezdůvodného obohacení, peněžní náhradu za uskutečněné plnění bez právního důvodu s ohledem na to, že smlouva uzavřená mezi stranami je neplatná od samého počátku, neboť jí chybí její základní

náležitost ve smyslu § 19b odst. 2 silničního zákona a to dopravcem předložený předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty (POOPZ).

S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný (byť mu byla věc postoupena Ministerstvem vnitra) byl k projednání a rozhodnutí o návrhu žalobce absolutně věcně nepříslušný. Návrh žalobce ze dne 4. 6. 2009 byl podle krajského soudu svým obsahem zcela zřejmě žalobou na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 a násl. občanského zákoníku, o které přísluší rozhodovat soudu v občanském soudním řízení ve smyslu § 7 o. s. ř. Krajský soud uvedl, že „k závěru o věcné příslušnosti správního orgánu k projednání a rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy nebylo možno dospět jen na základě nesprávného označení návrhu jako návrhu na zahájení sporného správního řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvy, když samotnou podstatou návrhu, jak nepochybně plyne z jeho obsahu, byl požadavek na vydání bezdůvodného obohacení“. Samotné označení není tudíž podstatné. Krajský soud uzavřel, že věcná nepříslušnost žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí je důvodem nicotnosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, a proto podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyslovil, že rozhodnutí žalovaného je nicotné.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že návrh žalobce ze dne 4. 6. 2009 byl zcela zřejmě svým obsahem žalobou na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 občanského zákoníku. Krajský soud sice své závěry podpořil rozhodnutím zvláštního senátu č. j. Konf. 132/2005 - 7 (správně má být uvedeno č. j. Konf 5/2012 – 11), avšak jeho závěrů se nedržel. Zmiňované rozhodnutí konfliktního senátu říká mj. to, že „*je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou o vydání bezdůvodného obohacení, přísluší o něm rozhodovat soudu*“. V dané věci návrh ze dne 4. 6. 2009 není podle svého označení civilní žalobou, nicméně lze v obecné rovině souhlasit se závěrem krajského soudu, že samo označení podání není způsobilé jej tak či onak vymezit.

Stěžovatel dále zmínil, že podle ustálené právní teorie i praxe platí, že pravidlo o posuzování úkonů podle obsahu a nikoliv názvu nastupuje pouze tehdy, pokud je projev vůle žalobce srozumitelný a určitý a přesto není soulad mezi projevem vůle v podání obsaženém a označením tohoto podání. Stěžovatel dále poukázal na komentářovou literaturu týkající se posuzování obsahu procesního úkonu a judikaturu týkající se stejné otázky (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 649/2001) a poukázal v této souvislosti rovněž na ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. Vyjádřil přesvědčení, že žalobce neměl žádný důvod z procesní opatrnosti podávat obsahově shodný návrh na zahájení sporného správního řízení. Žalobce nicméně návrh na zahájení sporného správního řízení podal a svou vůli tak projevil naprosto nepochybným a zjevně určitým způsobem, bez důvodných pochybností o tom, co je tímto písemným projevem vůle zamýšleno. Jak z označení podání, tak z jeho obsahu, navíc ve spojení se skutečností, že tentýž nárok je uplatňován v soudním řízení civilní žalobou, nepochybně vyplývá vůle žalobce založit spor z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 141 ve spojení s § 169 správního řádu.

Krajský soud proto podle žalobce šel výrazně nad rámec mu svěřené přezkumné pravomoci, pokud za žalobce dotvářel, či přesněji řečeno přetvářel smysl a účel jeho právních úkonů tak, aby mohl žalobě vyhovět. Právní závěry krajského soudu proto stěžovatel označil za nesprávné a vybočující z mezí zákonného přezkumu rozhodnutí a nezávislého řešení sporu.

Za zásadní stěžovatel označil odkaz žalobce na uzavřenou smlouvu a jeho vysvětlení, co bylo smyslem smlouvy a také to, jak se podle ní strany chovaly. Stěžovatel tak má za to, že právě těmito zcela jednoznačnými, určitými a nepochybnými projevy žalobce vymezil předmět řízení jakožto spor z veřejnoprávní smlouvy. Argumentace krajského soudu v napadeném rozsudku svědčí podle stěžovatele o nepochopení v něm citovaného rozhodnutí zvláštního senátu, ve kterém se uvádí, že „vymezí-li jednoznačně žalobce svůj nárok jako bezdůvodné obohacení, není rozumného důvodu, aby jej civilní soud neprojednal s odůvodněním, že podle jeho názoru má ve věci rozhodovat správní orgán, a svou pravomoc proto soud popíral". Podle stěžovatele pak totiž platí i opak, což však už předmětné rozhodnutí zvláštního senátu neříká, že vymezí-li navrhovatel svůj nárok jako plnění z veřejnoprávní smlouvy, není rozumného důvodu, aby jej neprojednal správní orgán a svou pravomoc popíral. K popření jeho pravomoci nemůže podle stěžovatele přispět ani to, že žalobce svůj nárok sice odvozuje z veřejnoprávní smlouvy, ale považuje ji za neplatnou a poskytnuté plnění tedy označuje za bezdůvodné obohacení.

Krajský soud si podle stěžovatele neuvědomil, že rozhodnutí zvláštního senátu č. j. Konf 5/2012 – 11, se týká posuzování otázky podmínek řízení, nikoliv vlastního charakteru uplatněného nároku. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že není vůbec vyloučeno, aby o nároku charakteru bezdůvodného obohacení rozhodoval správní orgán, a to v situaci, kdy je toto bezdůvodné obohacení dovozováno z neplatné veřejnoprávní smlouvy. Stěžovatel poukázal na rozhodnutí zvláštního senátu č. j. Konf 6/2008 – 66, podle něhož je třeba ve sporném správním řízení v rámci sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 19 zákona o silniční dopravě projednat i návrh na úhradu prokazatelné ztráty za dobu, na niž nebyla uzavřena smlouva. *„Stěžovatel se tedy logicky ptá, jakou povahu pak má taková prokazatelná ztráta v situaci kdy neexistuje (nebyla uzavřena, což má právní důsledky úplně stejné, jako kdyby uzavřená byla, ale neplatně – pozn. M.Ř) veřejnoprávní smlouva ? Samozřejmě není ničím jiným, než bezdůvodným obohacením!"*. Přesto ale o věci bude rozhodovat správní orgán, a to proto, že navrhovatel svým podáním vymezil podmínky řízení, které musí zkoumat orgán rozhodující o návrhu.

Podle stěžovatele vymezil žalobce svůj nárok jako vrácení plnění z uzavřené veřejnoprávní smlouvy, kterou považuje za absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem. Závěr o tom, že rozhodnutí o tomto návrhu náleží do působnosti správních orgánů, není a nemůže být jakkoliv ovlivněn oním tvrzením o neplatnosti. V této souvislosti je totiž podle stěžovatele určující, že základ sporu je založen, resp. žalobcem svobodně, určitě a zřetelně tvrzen ve veřejnoprávním vztahu, který buď vznikl, nebo nevznikl (je-li smlouva neplatná) na základě veřejnoprávní smlouvy. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že již tímto faktem je založena pravomoc správního orgánu rozhodovat spor ve správním řízení, protože posouzení platnosti či neplatnosti veřejnoprávní smlouvy je úkolem správního orgánu až v průběhu správního řízení. Podle stěžovatele postačí k založení sporného řízení ze sporu o veřejnoprávní smlouvu, pokud navrhovatel sám svůj nárok o veřejnoprávní

smlouvu (platnou či neplatnou) opírá. To, zda jím tvrzený nárok ze smlouvy či její neplatnosti skutečně vyplývá, je pak předmětem až vlastního meritorního řízení, nikoliv zkoumáním procesních podmínek.

Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť právní moc kasační stížností napadeného rozsudku představuje výrazný zásah do jeho sféry. V souvisejícím soudním řízení o tomtéž nároku totiž nyní nic nebrání dalšímu – opětovnému projednávání věci, neboť překážka věci pravomocně rozhodnuté (jiným orgánem) odpadla. Pro stěžovatele to znamená, že může být opět vystaven absurdní situaci, kdy o témže nároku bude civilním soudem a správním orgánem rozhodováno různě. Poukázal na skutečnost, že civilní linie sporu je nyní vedena Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 29 Co 393/2009 a soud vyčkává rozhodnutí o osudu správního rozhodnutí č. j. OD 921/2009 – 76/99.9.1/Ls, které je pro něj překážkou res iudicata.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil tvrzení stěžovatele o nepochybné vůli žalobce založit spor z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 141 ve spojení s § 169 správního řádu za účelové. Taková vůle žalobce totiž podle jeho názoru z jím podaného návrhu na zahájení sporného řízení nevyplývala, ba dokonce je v něm zřetelně vyjádřena vůle opačná, tj. uplatnit předmětný nárok u správního orgánu, s ohledem na absolutní neplatnost (neexistenci) veřejnoprávní smlouvy, z titulu bezdůvodného obohacení. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu je správný a zákonný, když koresponduje s relevantní judikaturou (na níž krajský soud odkázal). Žalobce opětovně zdůraznil, že jestliže v dané věci nepožadoval plnění z veřejnoprávního smlouvy o závazku veřejné služby, nýbrž naopak z titulu bezdůvodného obohacení, nemohla být ani založena pravomoc správního orgánu k meritornímu rozhodnutí.

K poukazu stěžovatele na rozhodnutí zvláštního senátu č. j. Konf 6/2008 – 66, podle kterého je údajně *„třeba ve sporném správním řízení projednat i návrh na úhradu prokazatelné ztráty za dobu, na niž nebyla uzavřena smlouva“* žalobce uvedl, že citovaný závěr v uvedeném rozhodnutí zvláštního senátu vůbec není obsažen, formulačně však zcela odpovídá usnesení Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy ze dne 4. června 2009, č. j. MV-41251-3/ODK-2009, kterým byl Krajskému úřadu Libereckého kraje postoupen předmětný žalobcův návrh.

Podle žalobce z výše uvedeného vyplývá, že zvláštní senát posuzuje v negativních kompetenčních sporech otázku příslušnosti v návaznosti na skutkový základ uplatněného nároku; tvrdí-li tedy stěžovatel existenci veřejnoprávní smlouvy a z ní odvozuje svůj nárok, je dána příslušnost správního orgánu (proto se zvláštní senát v rozhodnutí č. j. Konf 6/2008 - 66, ani nemusel zabývat rozlišením nároku před a po ukončení smlouvy, daný nárok byl totiž dopravcem uplatňován na základě veřejnoprávní smlouvy, což je pro posouzení příslušnosti k rozhodnutí sporu dostačující). Naopak je-li uplatňován nárok z titulu bezdůvodného obohacení (jako je tomu v předmětném případě, kdy žalobce svůj nárok – v kontrastu s tvrzením zúčastněné osoby – neopírá o veřejnoprávní smlouvu), je dána příslušnost soudu a případné meritorní rozhodnutí správního orgánu v takové věci je nutně rozhodnutím nicotným, jak správně konstatoval krajský soud v napadeném rozsudku.

K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobce uvedl, že nepovažuje v tomto směru argumentaci stěžovatele za relevantní, neboť žalobci není zřejmé, v čem by překážka věci rozhodnuté měla spočívat v situaci, kdy je krajský soud v souvislosti s nutností respektovat právní názor Nejvyššího soudu, jakožto soudu dovolacího, vyjádřený v již zmíněném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 28 Cdo 4410/2010 – 426, povinen projednat spor o vydání bezdůvodného obohacení a v jeho rámci posoudit předběžnou otázku (ne)platnosti tvrzené smlouvy. V této souvislosti žalobce připomenul, že uvedené usnesení Nejvyššího soudu bylo vydáno za existence rozhodnutí krajského úřadu, jež bylo – teprve posléze – kasační stížností napadeným rozsudkem krajského soudu prohlášeno za nicotné. Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soudního řádu správního lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale je nesprávně interpretován.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda krajský soud postupoval správně, když rozhodnutí žalovaného označil za nicotné.

Nejvyšší správní soud při posouzení věci podobně jako krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího soudu a zvláštního senátu zřízeného u Nejvyššího správního soudu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Z obsahu spisu vyplývá, že Okresní soud v České Lípě mezitímním rozsudkem ze dne 20. 4. 2009, č. j. 13 C 203/2007 - 288, rozhodl, že nárok žalobce - města Česká Lípa na zaplacení částky 70 512 023,68 Kč s příslušenstvím je co do základu důvodný. Žalobou uplatněné právo odůvodňoval žalobce tvrzením, že se žalovaná – VETT, a.s. – na jeho úkor bezdůvodně obohatila ve výši žalované částky tím, že na základě neplatného právního úkonu – „Smlouvy o závazku veřejné služby k zajištění dopravní obslužnosti města Česká Lípa, uzavřené podle § 19c zákona č. 111/1994 Sb.“ ze dne 1. 3. 2002 (dále jen „smlouvy“) od něho přijala finanční podporu za účelem rozvoje dopravní obslužnosti města.

Uvedenému mezitímnímu rozsudku předcházelo usnesení téhož okresního soudu ze dne 18. 5. 2009, č. j. 13 C 203/2007 – 287, jímž soud připustil rozšíření žaloby na částku 70 512 023,69 Kč a současně rozhodl, že námitka jeho věcné nepříslušnosti není důvodná. Okresní soud uvedl, že jde-li o nárok na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého plněním z neplatné smlouvy, je jeho pravomoc dána i přesto, že samotný závazek ze smlouvy platně uzavřené by měl charakter veřejnoprávního vztahu a byl by přezkoumatelný správním orgánem. V odůvodnění mezitimního rozsudku pak okresní soud dovodil, že účastníci chtěli uzavřít smlouvu o závazku veřejné služby podle § 19a zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, představující veřejnoprávní smlouvu spadající pod právní úpravu obsaženou v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu. Jelikož však součástí smlouvy nebyl dopravcem předložený předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty vyžadovaný § 19b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném k datu uzavření smlouvy, je třeba smlouvu pro tento nedostatek zákonné náležitosti považovat za neplatnou. Plnění na základě neplatné smlouvy přitom má za následek vznik bezdůvodného obohacení, z čehož lze usoudit, že žaloba je co do základu důvodná.

K odvolání žalované přezkoumal uvedený mezitímní rozsudek Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci a usnesením ze dne 11. 3. 2010, č. j. 29 Co 393/2009 – 346, jej zrušil a řízení zastavil (výrok I.), současně rozhodl, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Krajskému úřadu pro Liberecký kraj jako správnímu orgánu věcně a místně příslušnému (výrok II.). Odvolací soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že se jedná o spor z veřejnoprávní smlouvy, jenž je v souladu s ustanovením § 169 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povolán rozhodovat správní orgán, nemají dle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy pravomoc o věci rozhodovat v občanském soudním řízení. Nebyla tak splněna základní podmínka řízení, a odvolacímu soudu proto nezbylo, než mezitímní rozsudek soudu prvního stupně zrušit, řízení zastavit a věc postoupit příslušnému orgánu, do jehož pravomoci náleží.

Nejvyšší soud však svým usnesením ze dne 12. 1. 2011, č. j. 28 Cdo 4410/2010 – 426, shora uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že *„krajský soud přehlédl odlišný charakter sporů z bezdůvodného obohacení a sporů ze smluv. Zatímco u sporů ze smluv jde o náležitý výklad smluvních ujednání a vymezení práv a povinností, které ze smluv plynou pro jejich účastníky, u sporů z bezdůvodného obohacení jde pouze o zjištění, zda bylo plněno na úkor jiného bez odpovídajícího právního titulu. Ve sporech z veřejnoprávní smlouvy bude tedy zapotřebí autoritativně řešit neshody týkající se práv a povinností v oblasti veřejného práva, jež jsou těmito smlouvami upravovány (srov. § 159 odst. 1 správního řádu), a je tedy zcela na místě, aby o těchto sporech rozhodovaly orgány, jimž je na daném úseku svěřena veřejná správa (srov. § 169 správního řádu), a proto i aplikace relevantních zákonných ustanovení. Jde-li však o spor z bezdůvodného obohacení, je třeba zkoumat, zda bylo poskytnuto majetkové plnění, zda existoval odpovídající právní titul pro jeho poskytnutí a zda tím došlo na cizí úkor k majetkovém prospěchu z bezdůvodného obohacení povinné osoby, a vznikl tak v souladu s ustanoveními § 451 a § 489 občanského zákoníku závazkový vztah, jenž je v souladu s § 2 odst. 1 občanského zákoníku vztahem občanskoprávním a tedy podléhajícím pravomoci civilních soudů dle § 7 o. s. ř. Ustanovení občanského zákoníku upravující vztahy z bezdůvodného obohacení přitom nijak neodlišují situace, bylo-li mezi stranami plněno na*

základě domnělého titulu z oblasti veřejného či soukromého práva, a není tak důvodu soudu upírat právo posouzení, zda právní titul z oblasti veřejného práva byl či nebyl dán, neboť ustanovení § 135 o. s. ř. výslovně počítá s možností, aby si soud učinil úsudek o otázkách, o nichž jinak přísluší rozhodovat jinému orgánu. Jak plyne rovněž z rozhodnutí soudu Ústavního, i v případě, že pro danou otázku není dána pravomoc soudů v civilním řízení, není vyloučeno, aby se jí civilní soudy zabývaly jako otázkou předběžnou (srov. Usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3116/07) v řízení, v němž je dána jejich pravomoc."

Nejvyšší soud dále uvedl, že „*odlišnosti sporů ze smluv platně uzavřených a sporů o vydání bezdůvodného obohacení byly přitom reflektovány i v rozhodovací praxi zvláštního senátu zřízeného při Nejvyšším správním soudu (např. usnesení ze dne 20. 9. 2007, sp. zn. Konf 18/2007, nebo usnesení ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. Konf 117/2009), jenž se ve svých rozhodnutích přidržel názoru vysloveného v usnesení ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. Konf 132/2005 (publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 955/2006/I.), že je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního (resp. daňového) řízení. Rovněž Nejvyšší soud (srov. usnesení ze dne 27. 2. 2008, sp. zn. 33 Odo 1532/2005) již dříve vyslovil názor, že vychází-li žalovaný nárok ze skutkových tvrzení, že bylo poskytnuto plnění jinému, aniž by mezi účastníky existoval odpovídající smluvní vztah, a dovozuje-li se tak vznik závazkového vztahu z bezdůvodného obohacení, je dána pravomoc soudů v civilním řízení, nehledě na to, že v případě platně uzavřené smlouvy by byl povolán rozhodovat spor správní orgán*". Nejvyšší soud uzavřel, že „*z uvedeného je zřejmé, že vymezoval-li dovolatel již od počátku řízení svůj nárok jako povinnost žalovaného plynoucí ze závazkového vztahu z bezdůvodného obohacení, tedy ze vztahu občanskoprávního, nelze závěr, že není dána pravomoc soudů rozhodnout o věci v občanském soudním řízení dle § 7 o. s. ř., akceptovat jako správný.*"

S uvedeným právním názorem Nejvyššího soudu koresponduje rovněž usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 8. 3. 2012, č. j. Konf 5/2012 - 50 (z něhož krajský soud při posouzení věci rovněž vycházel), který ve věci týchž účastníků rozhodl o návrhu Krajského úřadu Libereckého kraje na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Okresním soudem v České Lípě, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu České lípě pod sp. zn. 6 C 57/2009, ve věci žaloby o zaplacení částky 3 182 534 Kč s příslušenstvím žalobkyně VETT, a. s. a žalovaného města Česká Lípa tak, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u jmenovaného soudu pod sp. zn. 6 C 57/2009 o zaplacení uvedené částky je správní orgán. Jednalo se o plnění z téže smlouvy uzavřené mezi městem Česká Lípa a společností VETT a. s. o závazku veřejné služby k zajištění ostatní dopravní obslužnosti města Česká Lípa podle § 19c zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, na jejímž základě zajišťovala uvedená společnost pro žalobce provoz městské autobusové dopravy v České Lípě. V souladu se smlouvou vyúčtovala žalobci v souvislosti s provozem autobusové dopravy prokazatelnou ztrátu za období od 1. 1. 2005 – 31. 12. 2005 ve výši 3 182 534 Kč. Prokazatelná ztráta za dané období činila celkem 25 635 118,59 Kč, od této částky odečetla společnost zaplacené zálohy 20 000 000 Kč a přeplatek z vyúčtování za rok 2004 ve výši 2 452 584,62 Kč. Město Česká Lípa na výzvu k zaplacení dlužné částky nereagovalo (částku nezaplatilo), proto žalobkyně (společnost VETT a. s.) podala u

Okresního soudu v České Lípě návrh na vydání platebního rozkazu, v níž se domáhala zaplacení požadované částky. Okresní soud v České Lípě usnesením ze dne 14. 1. 2010, č. j. 6 C 57/2009 – 72, řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Krajskému úřadu Libereckého kraje. Krajský úřad podal poté zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Upozornil, že o předmětné věci probíhalo a probíhá více řízení mezi účastníky smlouvy, dílem soudních a dílem správních. Město Česká Lípa uzavřelo dne 1. 3. 2002 se žalobkyní smlouvu o závazku veřejné služby, nicméně posléze dospělo k závěru, že smlouva je od počátku neplatná a proto podalo u Okresního soudu v České Lípě žalobu z titulu bezdůvodného obohacení, jíž se domáhalo po žalované zaplacení částky 70 499 883,05 Kč. Ve zmiňované věci Nejvyšší soud usnesením ze dne 12. 1. 2011, č. j. 28 Cdo 4410/2010 – 426, zrušil předcházející usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, podle něhož měly o věci rozhodovat správní orgány, a konstatoval, že jedná-li se v dané věci o spor o vydání bezdůvodného obohacení, je dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení, nehledě na to, že by v případě platně uzavřené smlouvy byl povolán rozhodovat správní orgán. Zvláštní senát zřízený podle zák. č. 131/2002 Sb., poté vyslovil, že *„z rozhodovací praxe zvláštního senátu vyplývá, že smlouva o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě uzavřená podle § 19 zákona o silniční dopravě je veřejnoprávní smlouvou, neboť zakládá práva a povinnosti v oblasti veřejného práva (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 5. 2008, čj. Konf 31/2007 - 82, publikované pod č. 1675/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Spory z těchto smluv jsou tedy po 1. 1. 2006, tj. po nabytí účinnosti nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) oprávněny zásadně řešit správní orgány podle § 169 správního řádu i v případě, že smlouva byla uzavřena přede dnem nabytí účinnosti citovaného zákona. Z § 182 odst. 2 správního řádu, věta za středníkem, totiž vyplývá, že kompetence správního orgánu rozhodovat spory z veřejnoprávních smluv uzavřených před nabytím účinnosti správního řádu se posoudí podle právní úpravy platné ke dni rozhodování sporu, zatímco hmotněprávní nároky z takové smlouvy bude nutné posuzovat podle dosavadních právních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. Komp 5/2011 - 88, www.nssoud.cz).*

Pravomoc správních orgánů posuzovat spory z veřejnoprávních smluv nebude dána výjimečně tehdy, pokud se žalobce domáhá po žalovaném vydání plnění z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku. Je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší o něm rozhodovat soudu v občanském soudním řízení. Soud v takovém případě nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního řízení (k tomu srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005 - 7, publikované pod č. 955/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Je tak zřejmé, že vymezení pravomoci orgánu příslušného rozhodnout o sporu z veřejnoprávní smlouvy je zásadně dáno charakterem sporu a jeho skutkovým základem. Význam však ojediněle může mít i obsah podání, jímž je řízení zahájeno, a způsob formulace petitu. Pro založení pravomoci určitého orgánu však jsou bez významu jakákoliv následná vyjádření žalovaného či dalších účastníků řízení k projednávané věci, resp. nepravomocná soudní rozhodnutí vydaná v jiné věci týchž účastníků, byť by vycházela z téže smlouvy. Pravomoc orgánu k projednání a rozhodnutí věci musí být určena na základě obsahu podané žaloby, tj. na základě žalobních tvrzení a žalobního petitu. Soud, resp. jiný orgán, jemuž je návrh na zahájení řízení adresován, totiž musí bez dalšího (např. bez nutnosti provádět ve věci

dokazování) posoudit, zda má pravomoc v dané věci rozhodnout, nebo zda předmětná věc spadá do rozhodovací pravomoci jiného orgánu. V tomto ohledu nemohou být relevantní vyjádření žalovaného k podané žalobě či stav a vývoj jiných řízení probíhajících mezi týmiž účastníky sporu, ale výhradně obsah podané žaloby, resp. její petit.

Domáhá-li se tedy v projednávané věci žalobce po žalovaném na základě smlouvy o závazku veřejné služby zaplacení prokazatelné ztráty za rok 2005, tj. plnění z veřejnoprávní smlouvy, je k řízení o takovém nároku dána pravomoc správních orgánů podle § 159 až 170 správního řádu. Pro určení orgánu příslušného v dané věci rozhodnout nemůže být podstatné, že žalovaný v odporu proti platebnímu rozkazu vydanému Okresním soudem v České Lípě namítl absolutní neplatnost předmětné smlouvy o závazku veřejné služby, či že se žalovaný v jiné věci domáhá po žalobci vydání bezdůvodného obohacení a namítá absolutní neplatnost předmětné veřejnoprávní smlouvy.

Lze tak uzavřít, že předmětný spor mezi žalobkyní a žalovaným o zaplacení prokazatelně vzniklé ztráty za rok 2005 je sporem z veřejnoprávní smlouvy, k jehož řešení je povolán správní orgán, konkrétně Krajský úřad Libereckého kraje [§ 169 odst. 1 písm. d) správního řádu]. V rámci řešení předmětného sporu z veřejnoprávní smlouvy pak bude na správním orgánu, aby jako předběžnou otázku posoudil mj. vznik smlouvy o závazku veřejné služby, resp. její soulad s právními předpisy (§ 165 správního řádu), podle právní úpravy účinné v době uzavření této smlouvy (§ 182 odst. 2 správního řádu). Bude-li ke dni rozhodování správního orgánu existovat již pravomocný rozsudek soudů v občanském soudním řízení zabývající se otázkou platnosti předmětné smlouvy, měl by správní orgán takové rozhodnutí nepochybně zohlednit (§ 57 správního řádu) při současném respektování zákonných požadavků na přezkum veřejnoprávních smluv vymezených správním řádem (§ 165 odst. 7 ve spojení zejm. s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu).“

Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu se od shora uvedených závěrů Nejvyššího soudu a zvláštního senátu odchýlit.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v posuzované věci je třeba vycházet ze shora uvedených závěrů, jež učinil jednak Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 12. 1. 2011, č. j. 28 Cdo 4410/2010 – 426, a též zvláštní senát ve svém shora zmíněném usnesení ze dne 8. 3. 2012, č. j. Konf 5/2012 - 52. Z toho pak nutně vyplývá, že krajský soud rozhodl správně, pokud s ohledem na v nich učiněné závěry označil rozhodnutí žalovaného za nicotné pro věcnou nepříslušnost k jeho vydání, neboť o věci přísluší rozhodovat civilním soudům.

K jednotlivým námitkám v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že návrh žalobce ze dne 26. 5. 2009, podaný Ministerstvu vnitra dne 4. 6. 2011 byl zcela zřejmě svým obsahem žalobou na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 občanského zákoníku. V této souvislosti stěžovatel krajskému soudu rovněž vytknul, že své závěry podpořil rozhodnutím zvláštního senátu č. j. Konf 5/2012 – 11, avšak jeho závěrů se nedržel.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na tuto námitku stěžovatele zabýval obsahem již zmíněného návrhu žalobce ze dne 26. 5. 2009 obsaženého ve správním spisu. Zjistil přitom, že žalobce v předmětném návrhu mimo jiné uvedl, že *„navrhovatel se jako žalobce domáhá u Okresního soudu v České Lípě žalobou ze dne 26. 3. 2007 ve znění rozšíření ze dne 11. 3. 2008 na odpůrci jako na žalovaném* (stěžovateli) *zaplacení částky 70 512 022,687 Kč s přísl., z titulu vydání bezdůvodného obohacení, které odpůrci vzniklo v období 1. 7. 2003 – 31. 12. 2006 v souvislosti s provozováním dopravní obslužnosti v městě Česká Lípa. Vydání bezdůvodného obohacení je navrhovatelem požadováno z důvodu neplatnosti Smlouvy a přeplatcích na zálohách přijatých odpůrcem od žalovaného ve výši rovné žalované částce. Okresní soud v České Lípě zahájil o této věci dne 28. 3. 2007 řízení pod sp. zn. 13 C 203/2007. Dne 20. 4. 2009 Okresní soud v České Lípě rozhodl, že uplatněný nárok je do základu důvodný, když z tvrzení účastníků a provedených důkazů dovodil, že smlouva je neplatná, a že z tohoto důvodu vzniklo odpůrci bezdůvodné obohacení.*

Ke dni podání tohoto návrhu běží dosud oběma stranám lhůta k podání odvolání proti uvedenému rozsudku Okresního soudu v České Lípě. Navrhovatel je s výsledkem rozhodnutí procesně spokojen a opravného prostředku nevyužije. Odpůrce tak ovšem velmi pravděpodobně učiní a k pravomocnému skončení soudního řízení proto v dohledné době nedojde.

Odpůrce se v uvedeném soudním řízení brání žalobě mimo jiné námitkou, že ve sporu není dána pravomoc soudu projednávat žalobu navrhovatele ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř., protože právní vztah založený smlouvou o závazku veřejné služby je čistě vztahem veřejnoprávním ve smyslu ust. § 159 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., upraveným normami správního práva. Odpůrce v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR č. j. Konf 31/2007 – 82, ze dne 21. 5. 2008, jež podle jeho názoru danou problematiku postihuje. Okresní soud se s námitkou vypořádal tak, že ji dne 18. 5. 2009 usnesením č. j. 13 C 203/2007 – 287, zamítl jako nedůvodnou.

Navrhovatel se s touto námitkou odpůrce neztotožňuje a sdílí názor Okresního soudu v České Lípě o tom, že v konkrétním případě je ve věci dána pravomoc obecných soudů. Z důvodu procesní opatrnosti, s cílem zmírnit event. nepříznivé právní následky pro případ změny právního názoru na otázku pravomoci soudu nadřízenými soudu, předkládá navrhovatel tímto podáním spor duplicitně k posouzení také nadepsanému správnímu orgánu.

Navrhovatel z uvedených důvodů navrhuje, aby nadepsaný správní orgán zahájil sporné řízení podle § 141 ve vazbě na § 169 odst. 1 písm. a) správního řádu, za účelem projednání sporu navrhovatele s odpůrcem o zaplacení částky 70 499 83,05 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 51 130 650,05 Kč ode dne 28. 3. 2007 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení z částky 19 369 233 Kč ode dne 14. 3. 2008 do zaplacení, z titulu vydání bezdůvodného obohacení, které odpůrci vzniklo na úkor navrhovatele v období 1. 7. 2003 – 31. 12. 2006 v souvislosti s provozováním dopravní obslužnosti v městě Česká Lípa.“

Žalobce dále uvedl, že *„se vzhledem ke skutečnosti, že předmětný spor je předmětem zahájeného soudního řízení současně domnívá, že jsou naplněny podmínky pro přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu existence řízení, které má vzhledem k předmětu řízení povahu řízení o předběžné otázce. Z tohoto důvodu navrhovatel dále navrhuje, aby správní orgán sporné řízení po jeho zahájení přerušil, a to až do doby*

pravomocného ukončení soudního řízení o žalobě navrhovatele vedeného před Okresním soudem v České Lípě pod sp. zn. 13C 203/2007.

Z obsahu výše uvedeného návrhu žalobce je tak podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že se jednalo o návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 ve vazbě na § 169 odst. 1 písm. a) správního řádu o nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 70 499 883,05 Kč, který byl žalobcem podán jen z důvodu procesní opatrnosti s ohledem na žalobcem předvídanou možnost změny právního názoru nadřízeným soudem (nadřízenými soudy) na otázku pravomoci soudu k řešení této věci.

Stěžovateli je třeba přisvědčit pouze potud, že se krajský soud mýlí, pokud tento návrh žalobce ze dne 26. 5. 2009, podaný Ministerstvu vnitra dne 4. 6. 2011 označil s ohledem na jeho obsah za žalobu na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 občanského zákoníku. Z obsahu podání je totiž zřejmé, že se jednalo o návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 ve vazbě na § 169 odst. 1 písm. a) správního řádu o nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, nikoli o žalobu. Ta byla podána u Okresního soudu v České Lípě již dne 26. 3. 2007. Stěžovateli je tedy třeba v tomto ohledu přisvědčit.

Toto dílčí pochybení krajského soudu však nemá vliv na správnost výroku kasační stížností napadeného rozsudku. V posuzované věci je totiž rozhodující podstata celého sporu mezi žalobcem a stěžovatelem spočívající stručně řečeno v tom, že žalobce se po stěžovateli domáhá plnění ve výši 70 499 883,05 Kč z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku, které dle jeho názoru vzniklo na základě neplatného právního úkonu – veřejnoprávní smlouvy o závazku veřejné služby k zajištění dopravní obslužnosti města Česká Lípa podle § 19c zákona č. 111/1994 Sb. Ostatně již v žalobě podané dne 26. 3. 2007 u Okresního soudu v České Lípě, žalobce tvrdil, že se stěžovatel na jeho úkor bezdůvodně obohatil ve výši žalované částky tím, že na základě neplatného právního úkonu – předmětné Smlouvy o závazku veřejné služby k zajištění dopravní obslužnosti města Česká Lípa podle § 19c zákona č. 111/1994 Sb., ze dne 1. 3. 2002 od něho přijal finanční podporu za účelem rozvoje dopravní obslužnosti města.

Rovněž ve výše již zmíněném návrhu ze dne 26. 5. 2009 na zahájení sporného řízení podle § 141 ve vazbě na § 169 odst. 1 písm. a) správního řádu se žalobce domáhal po stěžovateli plnění ve výši 70 499 883,05 Kč z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. občanského zákoníku, které dle jeho názoru vzniklo z neplatného právního úkonu – veřejnoprávní smlouvy o závazku veřejné služby k zajištění dopravní obslužnosti města Česká Lípa podle § 19c zákona č. 111/1994 Sb. Na základě této žádosti žalovaný posléze vydal své shora zmíněné (nicotné) rozhodnutí ze dne 1. 11. 2010, č. j. OD 921/2009 – 76/99.9.1/Ls.

Ze shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu i zvláštního senátu přitom vyplývá, že vymezoval-li žalobce svůj nárok jako povinnost stěžovatele plynoucí ze závazkového vztahu z bezdůvodného obohacení, tedy ze vztahu občanskoprávního, pak je dána pravomoc soudů rozhodnout o věci v občanském soudním řízení dle § 7 o. s. ř., neboť ustanovení občanského zákoníku upravující vztahy z bezdůvodného obohacení nijak neodlišují situace, bylo-li mezi stranami plněno na základě domnělého titulu z oblasti veřejného či soukromého práva (v posuzované věci se jedná o spor pramenící

z veřejnoprávní smlouvy). Nezbývá tak než znovu zdůraznit, že o věci náleží rozhodovat soudu, nikoli krajskému úřadu (žalovanému), a na tomto závěru nemůže nic změnit to, že krajský soud mylně označil podání žalobce ze dne 26. 5. 2009 za žalobu.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýkal nepochopení v něm citovaného rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 8. 3. 2012, č. j. Konf 5/2012 - 55, ve kterém se uvádí, že „vymezí-li jednoznačně žalobce svůj nárok jako bezdůvodné obohacení, není rozumného důvodu, aby jej civilní soud neprojednal s odůvodněním, že podle jeho názoru má ve věci rozhodovat správní orgán, a svou pravomoc proto popírá“. Podle stěžovatele totéž platí i opačně, což však už předmětné rozhodnutí zvláštního senátu neříká, že vymezí-li navrhovatel svůj nárok jako plnění z veřejnoprávní smlouvy, není rozumného důvodu, aby jej neprojednal správní orgán a svou pravomoc popíral.

Také v případě této námitky Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené judikatorní závěry Nejvyššího soudu a především pak zvláštního senátu v jeho usnesení ze dne 8. 3. 2012, č. j. Konf 5/2012 - 55, ze kterého je zřejmé, že obecně sice platí, že spory z veřejnoprávních smluv řeší správní orgány. Pokud se však jedná o spor o bezdůvodného obohacení (jak je tomu v posuzované věci) pak pravomocí ve věci rozhodnout disponuje civilní soud. Rozhodující pro vymezení orgánu příslušného rozhodnout o sporu z veřejnoprávní smlouvy je charakter sporu a jeho skutkový základ, přičemž jak již bylo uvedeno výše, v posuzované věci se jedná o nárok žalobce z titulu bezdůvodného obohacení, a tudíž o něm náleží rozhodovat civilním soudům. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud si uvedené usnesení zvláštního senátu vyložil správně.

Závěru stěžovatele, že vymezí-li navrhovatel svůj nárok jako plnění z veřejnoprávní smlouvy, není rozumného důvodu, aby jej neprojednal správní orgán a svou pravomoc popíral, je v souladu se shora uvedenou judikaturou a je mu třeba přisvědčit. Tento závěr však neplatí v posuzované věci, v níž se jedná o spor z bezdůvodného obohacení.

Závěry uvedené v předchozím odstavci je třeba vztáhnout rovněž na argumentaci stěžovatele, dle které k založení sporného řízení ze sporu o veřejnoprávní smlouvu postačí, pokud navrhovatel sám svůj nárok o veřejnoprávní smlouvu (nerozhodno, zda platnou či neplatnou) opírá.

Není tudíž důvodná ani námitka stěžovatele, podle které si krajský soud neuvědomil, že rozhodnutí konfliktního senátu č. j. Konf 5/2012 – 11, se týká posuzování otázky podmínek řízení, nikoliv vlastního charakteru uplatněného nároku. S ohledem na výše uvedené je totiž zřejmé, že pro určení orgánu příslušného k rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy je rozhodující právě charakter a skutkový základ daného sporu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že dle stávající ustálené judikatury náleží obecně o sporech pramenících z veřejnoprávní smlouvy rozhodovat správním orgánům, avšak v případech, kdy se jedná o spor o vydání bezdůvodné obohacení, náleží tato pravomoc civilním soudům s ohledem na specifický občanskoprávní charakter bezdůvodného obohacení.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, který s poukazem na rozhodnutí zvláštního senátu č. j. Konf 6/2008 – 66, dovozoval, že není vůbec vyloučeno, aby o nároku charakteru bezdůvodného obohacení rozhodoval správní orgán, a to v situaci, kdy je toto bezdůvodné obohacení dovozováno z neplatné veřejnoprávní smlouvy.

Ve věci sp. zn. Konf 6/2008 se Dopravní podnik Ústeckého kraje a. s. žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 2 domáhal na Ústeckém kraji a na České republice – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových - zaplacení částky 274 895 589,32 Kč s příslušenstvím jako úhrady prokazatelné ztráty za provozování veřejné linkové dopravy v závazku veřejné služby při zajišťování dopravní obslužnosti Ústeckého kraje. Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 11. 8. 2006, čj. 19 C 167/2006 - 52, řízení zastavil a postoupil věc Ministerstvu vnitra, neboť smlouva o závazku veřejné služby je podle něj smlouvou veřejnoprávní (konkrétně smlouvou subordinační ve smyslu § 161 správního řádu), a řešení sporu tak nenáleží do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. Oba žalovaní napadli usnesení odvoláním. Městský soud v Praze však odvoláním nevyhověl a usnesením ze dne 15. 2. 2007, čj. 35 Co 459/2006 - 171, potvrdil usnesení obvodního soudu. Ministerstvo vnitro nesouhlasilo s tím, že by věc nespadala do pravomoci soudů v občanském soudním řízení, a proto předložilo věc zvláštnímu senátu. Zvláštní senát se v uvedené věci především zabýval povahou smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o smlouvu subordinační (veřejnoprávní) ve smyslu § 161 odst. 1 správního řádu. Vyslovil proto, že rozhodnout ve věci přísluší správnímu orgánu, určenému ustanovením § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ze závěrů, jež učinil zvláštní senát ve věci sp. zn. Konf 6/2008 nelze dovozovat pravomoc správního orgánu k vydání rozhodnutí v posuzované věci. Je tomu tak právě proto, že ve věci sp. zn. Konf 6/2008 se jednalo o spor pramenící z veřejnoprávní smlouvy nikoli o specifický spor týkající se vydání bezdůvodného obohacení (byť mající rovněž kořeny ve veřejnoprávní smlouvě) jak je tomu v posuzované věci. Oba spisy jsou si sice podobné v tom, že vyvěrají z veřejnoprávní smlouvy, ale tím podobnost obou věcí končí. Posuzovaná věc se od věci sp. zn. Konf 6/2008 liší právě v již několikrát zmíněném rozhodujícím aspektu, který spočívá v tvrzeném nároku žalobce z bezdůvodného obohacení, v důsledku čehož tak náleží o věci rozhodovat civilním soudům, nikoli správním orgánům.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud ve věci rozhodl správně, pokud vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout, že za této situace je nicotné rovněž rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 18. 1. 2011, č. j.: 28/2010-190-STSP/42, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako nepřípustné zamítnuto, neboť jestliže správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který vydal nicotné rozhodnutí, toto rozhodnutí potvrdí, změní nebo odvolá proti němu podané zamítne pro nepřípustnost namísto toho, aby prohlásil jeho nicotnost, zatíží své rozhodnutí vadou, které jej činí rovněž nicotným. Není totiž možné, aby správní orgán zamítl odvolání proti nicotnému, tj. neexistujícímu rozhodnutí. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010 - 44, publikovaný pod č. 2096/2010 Sb. NSS, podle kterého, *jestliže*

správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který vydal nicotné rozhodnutí, toto rozhodnutí zruší či změní v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 namísto toho, aby prohlásil jeho nicotnost, zatíží své rozhodnutí vadou, které jej činí rovněž nicotným. Je totiž z povahy věci vyloučené, aby správní orgán změnil či zrušil neexistující rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel (osoba zúčastněná na řízení) neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rovněž žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žalobce zastoupený advokátem měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly. Náklady tvoří odměna za právní služby za jeden úkon v částce 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrada hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že odměna a náhrada hotových výdajů za převzetí zastoupení v řízení o kasační stížnosti žalobci nepřísluší, neboť byl zastoupen již v řízení před krajským soudem, takže se advokát již nemusel s věcí pro řízení v další instanci seznamovat. Protože advokát zastupující žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o 20 %, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny činí proto 2880 Kč. Z tohoto důvodu zdejší soud uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu